אמאי. מעידין זה על זה: **נוגעין בעדותן הן.** דכל זמן שלא חלקו נגמרי אם יטול שום מעررער כלום מן הבדה יפסידו שניהן ונמלא דלעולמא מעיד: **דכתב ליה.** הלי מעיד להלי מחזיק דין ודברים אין לי עמך בכל הבדה ואפילו על חלקי שהכל שלך והכי משמע דין ודברים לא יהא לי על שדה זו ולשון חכמים הוא לומר אין לי במקום לא יהא לי והלכך כיון דנתן לו חלקו מעיד עליה דלא נוגע בעדות הוא והכי נמי הוה מלי לאמרולי כשהקנה לו חלקו אלא רבותא נקט לאשמועינן דבכי הלי גוונא הוי לשון מתנה: **מאי הוי.** הרי היינו לשון מתנה ואכתי נוגע בעדות הוא: **כאומר לחבירו.** שוטף: **ואין לי עסק בה.** כלומר לא יהא לי עסק בה ומכלל לאתה שומע אלא הכל יהא שלך אלא שלא הוליא הדבר בפירוש מפיו: **וידי יסו מסולקות לא אמר כלום.** דכיון דכבר יש לו חלק בבדה והוא אומר לא יהא לי חלק בו אין זה לשון מתנה לחבירו אלא לשון הפקה הוא-לאותי שלא יהא לי חלק בבדה זו" וכל זמן שלא אמר "יהי נתון לך שדה זו לא יצא עדיין מרשותו ואין חופס לשון זה אלא בדבר שעדיין לא זכה בו והוא מַתָּנָה עליו שלא יהא שלו-בשיבות-הזמן שעתיד לזכות באותו דבר, דאין אדם זוכה בדבר בעל כרחו כדלקמן בפירקין (דף מט.) ובכתובות (דף פג.) דגמלה הבאתה לו לאדם לאחר מכן מַתָּנָה עליה שלא יירשנה אבל מכיון שכבר הדבר שלו הוא והוא אומר "לא יהא שלי" לא אמר כלום דבעל כרחו יהיה שלו כל זמן שלא יתנה לאחרים כן נראה בעיני ועיקר והכי מוכח לקמן בפירקין ו"מ דמשום הכי לא אמר כלום דקאמר אין לי דין ודברים ולא קאמר לא יהא ונמלא שהוא מכזב שהרי יש לו חלק בו והוא לומר אין לי ושבוש הוא דאין זה לשון הגמ' לומר בשום מקום "לא יהא" והכי מוכח לקמן דקמשני הכא במאי עסקינן בשקנו מידו ולא קא מתרץ כאומר לא יהא: **בשקנו מידו.** שוטף חבירו קנה מידו בקנין סודר והשתא דאיכא קנין, מועיל התנאי: **וכי קנו מידו מאי הוי.** אכתי אמאי מעיד להעמיד הבדה בידו הרי נוגע הוא בעדות זו דניחא ליה שהוקף מפני שמעמידו הלי טוען לפני בעל חובו שאם יש לו שום "קדם שהקנה לחבירו אלא שהיה לו בשהה" יבא בעל חוב ויפרוף אותה שהרי חליה משועבדת לו ויפטר זה הנתן מבעל חובו ולא יהיה "לזה רשע ולא יאבד" כדלקמן בשמעתין שאילו יטרפוה מזה בעדים שיאמרו "שלא היה לאלו שותפין חלק בה" לא יוכל בעל חוב שלו לגבות הימנה והו"ל "לזה רשע ולא יאבד": **שלא באחריות.** וכל שכן באחריות: **אין מעיד לו עליה.** אין מלעורף עם עד אחר להעמידה בידו ואע"ג דאי הוה מפסיד לוקח לא הדר עליה דמוכר: **מפני שמעמידה כו'.** ובגלות ליה אדעת אחריתי מוקמינן לה לקמן בשמעתין דלא ניחא למיהוי "לזה רשע ולא יאבד": **דקביל עליה אחריות.** הלי שוטף לחבירו ממה שהקנה לו וכדמפרש ואזיל דהשתא אינו מעמידה לפני בעל חובו והלכך מעיד: **שאחריות דעלמא.** שלא בשביל חוב חבירו אלא מעررער לומר "בדה זו שלי היא": **כל שכן דאינו מעיד.** דטוענ בעדות הוא כשמעיד להעמידו ביד זה דניחא ליה דקיהוי בידו משום דאי מפיק מיניה עליה הדר: **שלא אחריות דאתא ליה מאמתיה.** אם יטרפוהו בשביל חובו שחייב לאחרים יחזיר לו הדמים, הלכך מעיד עליה גבי מעررער דעלמא להעמידה בידו שאינו מעמידו בפני בעל חובו, דמה הנאה יש לו, אם יטרפנה בעל חוב מיד זה ולא יהא כעבדו "לזה רשע, סוף סוף "לזה רשע ולא יאבד" הוא גבי חבירו, שקיבל עליו אחריות וחייב לשלם ואין לו ולכנסם בע"ח זה במקום בעל חוב דאשמן וגם אם לא יעיד לו מה מפסיד הרי אחריות דעלמא לא קיבל וממ"נ בין יעיד בין לא יעיד לבע"ח אחד הוא דיש לו להוי כעבדו "לזה רשע ולא יאבד", ולקמן בשמעתין מוכח דמיקרי "לזה רשע" מוכר באחריות וטרפוה מן הלוקח ואינו משלם לו: **וכי מסלק.** שוטף שוטף נפשיה מחלקו: **מי מסתלק.** בתמיה מי הוי סילוק גמור אפילו לגבי עדות דלא הוי טוענ בעדות כלל ויכול להעיד דלוקמת ליה בשקנו מידו: **והתניא כו'.** וטעמא משום דאיכא לממר קנוניא הוא דעבוד כדי שיעיד לו עליה ויעמידה בידו ואחר כך יחזור לשותפותו: **אין דנין.** הגנב והוא טוענן "לקחתיו בדמים" לו שלו טעמה: **ראיה.** עדים שראוהו שגנבו לו שמעידין שזהו ס"ת של אותה העיר, דכולן שותפין וטוענין בעדותן: **ליפסלקו.** יכתבו "דין ודברים אין לי על ספר תורה זה" ויקנו מידם: **דלמעיפה קפי.** ואין יכול לסלק עצמו שלא יהא לחומות העיר ולכל צרכי רבים: **ולישלקו בי תרי מייניה.** שלא יהנו בו כלל ויהנו מכיסם כנגד המנה של גזבר: **הכא נמי בס"ת.** שפירש "תנו מנה לבני עירי לקנות בו ס"ת": **ומסברא מעיים שקלי כו'** גמרא קא פריך עלה ומתרץ לה והדר מקשי מינה ובעינת הגמרא היא זו ובדיין לא סיים קושיא שלו למיפרך מינה עוד לבסוף כלומר ומסברא דהכי קאמר דוקא שהדיינין יפסלו בשביל הענייס והלא אין טוענין בעדותן כלל: **דהכל אגב ספר תורה עניים הם.** שהוא נריכים לו ודרך בני אדם לקרות בני עירו עניים כשאין להם ס"ת דעניות גדול הוא זה: **ואי בעיה אימא לעולם.** כל הבריאה כדקתני דבעניים ממש מייני ובדייני העיר שאינן עניים קאמר דמפסלי ודקא קשיא לך דיינין אמאי מפסלי הרי אין טוענין בעדות: **בעניי דרמו עלייהו.** על דייני העיר פירוש עשירי העיר וכדמפרש ואזיל דהשתא טוענין בעדות הן: **מי דקין לזו.** דבר קטוב לבני העיר לכל אחד כמה יתן לעניי העיר משלו בכל שנה ושנה: **ומשני דלא קין לזו.** אלא הכל לפי הערך ולפי מחסורן של עניים נתינין דכל זמן שיש מן המנה בעין לא יתנו הדיינין כלום: **לעולם דקין לזו.** ואם"ה ניחא להו לדיינין שיתנו המנה לעניים: **דכיון דרווח.** שיש להם מעות רווח כלומר הרי יש להם מעות ולמה יתנו כלום כל זמן שאין צריכין:

אמאי, נוגעין בעדותן הן? הכא במאי עסקינן דכתב ליה "דין ודברים אין לי" על שדה זו ולבי כתב לו מאי הוי והתניא א) האומר לחבירו "דין ודברים אין לי על שדה זו", ואין לי עסק בה, הרי מסולקות הימנה לא אמר כלום? הכא במאי עסקינן כשהנו מידו לבי קנו מידו מאי הוי הרי מעמידה בפני בעל חובו ב) דאמר רבין בר שמואל משמיה דשמואל "המוכר שדה לחבירו שלא בארחיות אין מעיד לו עליה מפני שמעמידה בפני בעל חובו" הכא במאי עסקינן דקביל עליה אחריות, אחריות דמאן אי נימא אחריות דעלמא כל שכן דניחא ליה אלא אחריות דאתיא ליה מחמתיה מאי מסלק נפשיה מינה מי מסתלק והתניא בני עיר שגנבו ספר תורה שלהן אין דנין בדייני אותה העיר ואין מביאין ראיה מאנשי אותה העיר ואם איתא ליסלקו בי תרי מייניה ולדיינין? שאנים ה"ת דלשמעיה קאי דאומר "תנו מנה לבני עירי" אין דנין בדייני אותה העיר ואין מביאין ראיה מאנשי אותה העיר אמאי ליסלקו בי תרי נפשייהו ולדיינין? הכא נמי בס"ת הא לא שמעיה "תנו מנה לבני עירי" אין דנין בדייני אותה העיר ואין מביאין ראיה מאנשי אותה העיר, ותסברא עניים שקלי דייני מיפסלי? אלא אימא אין דנין בדייני עניי אותה העיר ואין מביאין ראיה מעניי אותה העיר ואמאי, לסלקו בי תרי נפשייהו ולדיינין הכא נמי בספר תורה ואמאי קרי להו "עניים" דהכל אצל ספר תורה-עניים הן ואיבעיים אימא לעולם כדקתני עניים ממש "ובעניי דראמו עלייהו", והיכי דמי: אי דקיץ להו, ליתבו בי תרי מייניה דמאי דקיץ להו ולדיינין הכא במאי עסקינן דלא קיץ להו ואב"א "לעולם דקיץ להו ונגרא להו דכיון דרווח רווח: "הנעשין שומרי שכר זה לזה

אמאי

אמאי עסקינן בשקנו מידו הכי נמי